

ДРОКЛАДНИЙ ТЕЛЕФОН

Оповідання П. Іванова.

МАЛЕНЬКІЙ Йоська скиглив іще зранку. Тепер, коли Сара Григоровна поспішала пораючися біля печі, готовила обід, Йоська так росходився, що в неї увірвався терпець.

Було пів на п'яту й вона кожну хвилину чекала на свого чоловіка, що повинен був прийти обідати. Обідали вони тепер як порядні люди о пів-на-п'яту, а інколи і о п'ятій. Бо раніше колись, коли Михайло Йосипович служив у якійсь там Райспілці, вони обідали значко раніше, як і всі, що їх називають „трудящими“. Тепер вони вибилися на шлях. Тепер Михайло Йосипович сидить у золотих окулярах в конторі своєї мануфактурної крамнички, що вона так настирливо лізе у вічі своєю вивіскою:

Мануфактурна крамниця № 1

„КОМЕРЦІЯ“

М. Й. Левін.

Михайло Йосипович, як бачите, зробився тепер цілком порядною людиною. А саме головне те, що він зробився комерсантом, і комерсантом таким, що з ним тепер рахується й та сама «якась Райспілка», що в ній він раніше служив. Мало того, що вона з ним рахується, він веде з нею конкуренцію по просуненню мануфактурного краму на село. Він має стосунки із споживчими товариствами і навіть відпускає крам у борг.

Сара Григоровна нервувалася. Кожної хвилини міг прийти обідати Михайло Йосипович, а в неї обід іще не був готовий.

Йоська, ця неможлива дитина, весь час плутався під ногами, хапався за спідницю й тягнув:

В цей час на печі щось сильно тріснуло, зашкварчало кухня напилася паром. Сара Григоровна кинулася до печі, — там тріснула каструля, що в ній варився борщ! Сара дико скрикнула:

— Ой! Несчастя буде!

Впала на стілець і заголосила в тон пронизливому крикові Йоськи.

II.

Двома годинами раніше в крамниці „Комерція“, що на містечковому базарі, зайшла добре одягнена молода людина з футляром, в якому очевидно знаходилася скрипка.

Михайло Йосипович відчув у ньому „покупця“. Молода людина кинулася до прикажчика:

— Покажіть, будь ласка, матерії на костюм.

Продавець розгорнув перед молодого кілька кусків краму, але не задовольнившись, кинув запалюючи сигару:

— Що ви мені гадощі показуєте, показуйте найкращого, найдорожчого....

Тут Михайло Йосипович не витримав, кинув свою „контору“ й сам зайнявся покупкою.

Покупець перекидав цілу купу краму (звичайного дорожчого) і зрештою зупинившись на матерії, що йому подобалася (між нами кажучи, контрабандною), наказав відміряти йому на чотирі костюми.

Михайло Йосипович, прицмокуючи, вихвалював себе, свою крамницю, крам. Після цього покупку говорив:

— Це ж такі вам фірма, як фірма, ви знайдете все, що вам потрібно. Будь ласка, запишіть собі адресу й номер телефону, щоб я знав, що ви ще прийдете.

Покупець заплатив гроші і спитав, чи не знає він найкращого в містечку кравця:

— Я, знаєте, живу у сусідньому містечку й там зовсім нема порядного кравця. Підкажіть, каю, може тут у вас знайду... Да, між нами кажучи, не можна залишити в вас на якийсь час мою скрипку? Будь ласка, я зовсім не боюся, що ви її вкрадете.

Михайло Йосипович, як бачите, зробився тепер цілком порядною людиною. А саме голівне те, що він зробився комерсантом, і комерсантом таким, що з ним тепер рахується й та сама «якась Райспілка», що в ній він раніше служив. Мало того, що вона з ним рахується, він веде з нею конкуренцію по просуванню мануфактурного краму на село. Він має стосунки із споживчими товариствами і навіть відпускає крам у борг.

Сара Григоровна нервувалася. Кожної хвилини міг прийти обідати Михайло Йосипович, а в неї обід іще не був готовий.

Йоська, ця неможлива дитина, весь час плутався під ногами, хапався за спідницю й тягнув:

— Маманю, маманю, я їсти хочу!...

Сара Григоровна вже й хліба давала, вже й картоплі давала, молока, але це не задовольняло докучливого Йоську. Він нічого не хотів і плутаючись під ногами скиглив.

— Ма!... Ма-a-a!...

Тоді Сара Григоровна виходила із себе й пронизливо кричала:

— Ти хочеш хліба?.. Ні?.. Ти хочеш картошки?.. Ні?! То що-ж ти хочеш?! Що?..

Йоська також пронизливо кричав:

— Ай-яй! Мамуню-у-у-у!!!

Сара била себе долонями по стегнах і ніби до кого-сь звертаючись, верещала:

— Ай, ця дитина! Вона-ж знає, що скоро прийде обідати батько! Вона-ж мені ніколи не дасть приготувати обід вчасно! Вона-ж знає, що скоро прийде батько й мені нічого йому буде говорити! У нього-ж справи, комерція, а в мене не готовий обід! Та замовчи-ж ти, неможлива дитино! Бо я тебе в пічку кину!!!

Йоська почувши цю загрозу впав на долівку, забився ногами, залився гарячими сльозами.

В цей час задзвенчав телефон.

Михайло Йосипович дозволив собі цю розкіш, хоча це не була розкіш, — це було необхідно для людини, що веде комерцію.

Сара Григоровна підбігла до телефону, схопила трубку:

— Гальо! Гальо! Це? — Це помешкання товариша Левіна. Що? Його дружина. А! Це ти Миша? Що?... Чому? Не прийдеш обідати! Чому? А!... Ай і коли в тебе закінчуться ці справи? Кожний день так! У мене обід давно готовий! Перестойть, все пересохнеться! Що? Яка скрипка? Що? Гальо! Гальо!

Вона поклала трубку, вийшла в кухню й побачивши, що в Йоськи ніс залитий кров'ю, кинулася до нього заспокоювати.

— Перестань моя любя дитино. Бачиш носика розбив. Не плач. Фу... погано як. Слухай но суди. Татко сьогодні знов прийде пізніше. Йди я тебе нагодую...

Марія Михайловна Старицька.

Відома робітниця, в галузі українського театального мистецтва. Зразу після закінчення вищої школи М. М. Старицька переходить на сцену. А коли 1904 року М. В. Лисенко відчинив свою музично-драматичну школу, М. М. стає найдіяльнішим помішником М. Лисенка і провадить драматичний відділ. З цього часу М. М. цілком переходить до педагогічної діяльності, яку не залишає й зараз, викладаючи драматичне мистецтво у вищому муздром. Інституті ім. Лисенка та багатьох інших школах. В ознаку невтомної педагогічної діяльності М. М. Старицької 1918 року, Рада Інституту вшанувала її званням заслуженого професора. Тепер, у квітні місяці, минуло 40 років її громадської, артистичної та артистично-педагогічної діяльності.

ною кілька кусків краму, але не задоволюючи свого покупця; цей останній не глядя на крам кинув запалюючи сигару:

— Що ви мені гадоці показуєте, погане найкращого, найдорожчого...

Тут Михайло Йосипович не витримав і кинув свою „контору“ й сам зайнявся пошуком.

Покупець перекидав цілу купу краму (дорожчого) і зрештою зупинившись на одному (між нами кажучи, контрабандному) наказав відміряти йому на чотирі костюми.

Михайло Йосипович, прицмокуючи, вихвалював себе, свою крамницю, крам. Покупку говорив:

— Це ж таки вам фірма, як фірма, ви знайдете все, що вам потрібно. Будь ласка, запишіть собі адресу й номер телефону, знаю, що ви ще прийдете.

Покупець заплатив гроші і спитав найкращого в містечку кравця:

— Я, знаєте, живу у сусідньому містечку й там зовсім нема порядного кравця. Підкажіть, може тут у вас знайду... Да, між нами кажучи не можна залишити в вас на якийсь час мою скрипку? Будь ласка, я зовсім не боюся залишити дорогий інструмент в солідній устані.

— Ах, будь ласка, будь ласка, — залюбки сказав Михайло Йосипович. Ваша скрипка буде в безпеці, сеньйор, як і тепер.

Покупець залишив скрипку й вийшов. Михайло Йосипович задзвенчав телефон.

Михайло Йосипович підійшов до нього й довго сперечався у жестикулюючи руками. То дзвонила дружина Михайла Йосиповича, що вже давненько пропонувала Михайлу Йосиповичу партію краму. Сьогодні вони обидва джувались на пропозицію фірми «Комерція» взяти векселя терміном на 2½ місяці. Михайло Йосипович висунув нову пропозицію: він може векселя видати й на 2 місяці, а якщо хай йому скинуть по гривенику на кожний метр краму. Хай фірма «Наша праця» подумав над цим.

Після цього Михайло Йосипович, намагаючись звільнити місце на одному з прилавків, де стояла скрипка, поклав футляр зі скрипкою й наказав слугам доглядати за нею.

Це було рівно о другій годині, та Михайло Йосипович й пішов спитати у кав'ярню. Тут збиралися всі ділові люди міста, від другої до третьої години врання, від другої до третьої години ввечеря, в містечку за біржу.

III.

Біля третьої години, коли повернувся Михайло Йосипович з кав'ярні, він застав у крамниці ще одного гарного покупця. Цей

вдегнений хлопець, відбрав собі матерію на білизну. Видно було, що людина недавно одружилася, або збиралася це зробити.

Коли покупець підійшов до Михайла Йосиповича із чеком платити гроші, щось приємно залоскотало серце господарське: на чекові було написано більше не менш, як триста двадцять карбованців.

Коли покупець витяг гаманця, в Михайла Йосиповича в роті хоться соли насплав. Слини багато вибігло. Він побачив кілька пачок по три черв'яці.

Підкинув хотів Михайло Йосипович просити покупця записати адресу в телефонній фірмі, як той глянувши на скрипку запитав:

— Це теж продається?

— Ні це не продається. Це тут залишили коштовного інструмента, щоб трошки, поки вернеться хазаїн.

Можна подивитися?

Та подивитися звичайно можна,—відповів Михайло Йосипович і показав скрипку.

Коли відчинили футляр, що не був замкнений на ключ, покупець, як і Михайло Йосипович, остовпів. Та-й було чого остовпіти. Такої скрипки Михайло Йосипович ще зроду не бачив (принаймні йому так здавалося). Вона була темного коліру, добре відполірована. Тут-же з перламутровою ручкою лежав смичок. Покупець зібрав про свої гроші, що лежали на столі.

Слухайте, продайте мені цю скрипку,—він схопив її, заглядаючи всередину, обдивлявся зі всіх боків.

Потім узявши смичок, провів по струнах. Михайло Йосипович зачарований тими звуками, що на мить зачарували крамницю.

Популець тремтючим голосом запитав до Михайла Йосиповича:

Слухайте, продайте мені цю скрипку!

Та як-же я продам її, коли вона не моя,—здивовано подивився на покупця Михайло Йосипович.

Слухайте продайте! Я вам дам за неї триста карбованців—здивувався настирливий покупець.

Що ж я зроблю? Скрипка ж моя,—розводив руками Михайло Йосипович.

Далі Михайло Йосипович хотів звернути скрипку й покласти на місце, але покупець, узяв зі столу гроші відрахував п'ятсот карбованців, кинув на стіл, тягнув скрипку й захльобуючись благав прохати її.

Слухайте, я даю вам п'ятьсот карбованців. Ви скажете тому, хто її залишив, що в вас її вкрадено і заплатите йому—ну хай сто карбованців, всеж-таки ви не продаєте на цьому. А я, розумієте, в житті шукаю таку скрипку.

Не можу,—тягнув Михайло Йосипович, хоча йому вже дуже хотілося продати скрипку.

— Ну як так, то до побачення. Я сьогодні до пів на п'яту буду чекати.

Популець пішов. У цей час Михайло Йосипович і подзвонив до дому аби сповістити про те, що він сьогодні прийде трошки пізніше. Потім підійшов до свого прикащика й сказав:

— Бачили такого чудаку, дав триста карбованців і не взяв розписки? Після цього він нервово ходив по крамниці, вичікуючи на власника скрипки.

V.

Рівно о четвертій (тільки що пішов той) явився й власник скрипки. Михайло Йосипович відчув, що йому дріжали коліна. Адже ж його розмова з ним могла коштувати грошей.

Михайло Йосипович зразу-ж звернувся до свого клієнта:

— Ви знаєте, що коли ви пішли, мені зробилося цікаво подивитися на вашу скрипку. Продайте її мені.

— Ви що серйозно, чи смієтесь. Я боюсь, що на покупку такої речі у вас не вистачить грошей,—посміхаючись промовив власник скрипки.

— Що значить не вистачить. Скільки ви за неї хочете? Я вам можу дати двісті карбованців.—спокійно запитав Михайло Йосипович.

— Ха, ха, ха, ха!—зареготався клієнт. — Двісті карбованців? Ой ви мене розсмішили в кінець. Хіба-ж така скрипка коштує двісті карбованців?

— Скільки-ж? Звичайнісінька собі скрипка, й каніфолі в шухляді нема...

— А ви знаєте, скільки я заплатив за цю скрипку?

— Скільки?

— Півтори тисячі!

— Н-ну?!

— От вам і ну, це скрипка не звичайна собі, як ви кажете, а роботи великого майстера Страдиваріуса.

Ось подивіться,—він попросив заглянути Михайла Йосиповича у дірочку, що є на кожній скрипці, і цей останній побачив там напис величезними літерами:

...написав на купівельний покупець.
Що ж я зроблю? Скрипка
...розводив руками Михайло

Далі Михайло Йосипович хо-
чав повернути скрипку й покласти
її на місце, але покупець, узяв зі
собою гроші відрахував п'ятсот
карбованців, кинув на стіл, тягнув
скрипку й захльобуючись благав
продати її.

Слухайте, я даю вам п'ять-
шесть карбованців. Ви скажете тому,
хто її залишив, що в вас її кра-
дено, заплатите йому—ну хай сто
карбованців, всеж-таки ви не про-
даєте на цьому. А я, розумієте,
вже життя шукаю таку скрипку.

Не можу,—тягнув Михайло
Йосипович, хоча йому вже дуже
хотілося продати скрипку.

Коли покупець переконався,
що скрипку йому не продадуть,
вернувся з другою пропозицією.

Слухайте, зведіть мене з
власником цієї скрипки—ви мати-
те 15% на цьому.

Ой це зовсім інша справа.
Зведіть трошки пізніше. Він ма-
в бути вже тут. Я його спеці-
ально для вас і затримаю.

Будь ласка! Буду вам дуже
дякувати. Ви знаєте—ця скрипка
цінни не має. Її зроблено вели-
ким майстром Страдиваріусом. Для
мене було б великим щастям мати
таку скрипку. Слухайте, зведіть
мене до її власника.

Не просіть, раз я сказав,
що я зроблю. Наша фірма, ще нікого
не обдурила. Будь ласка, запишіть
номер телефону на всякий випадок.

Покупець записав номер телефону й пішов, як то він сказав, по справах.
(Аби не справи, він звичайно почекав-би на скласника скрипки).

IV.

Було біля четвертої, (час коли зачинають крамниці), цей покупець, що
раніше хотів купити скрипку, забігав уже двічі. Того, що залишить
скрипку, ще не було.

Тепер перший забіг у третє:

Ну що, нема?

Не було ще. Мабуть прийде зараз або завтра вранці. — Михайло
Йосипович і сам трошки хвилювався. По перше з того, що власник скрипки
приходив (чи не крадена скрипка?!), а по друге з того що його розпа-
дала можливість заробити на цьому.

Покупець звернувся до Михайла Йосиповича дістаючи гроші:

Слухайте, мені обов'язково зараз бути по перепуску на від'їзд за
кордон і чекати я не можу ні хвилини. Ось вам триста карбованців. Може
ви продасть вам її за триста. З вами ми помиримось. А коли він за триста
не продасть, попросіть його, щоб завтра ранком ми побачились. А я завтра
ранком, або сьогодні о пів на п'яту забіжу до вас. Гаразд?

Гаразд. Зараз я напишу розписочку.

Ну що ви, що ви, яку там ще розписочку. Ніяких розписок я з вас
не візьму. До побачення.

Куток аерохему на II-й Всеукраїнській нараді завкультвідділами
профспілок.

одійшов у бік і написавши на клаптикові паперу записочку, послав служ-
бовця (щоб одна нога тут, а друга там) до власника фірми «Наша праця».
В записочці він просив, щоб цей останній позичив йому «до завтра» три
тисячі карбованців. Вони обидва користувалися один в одного довірям і
іноді позичали один одному чималі суми грошей.

Михайло Йосипович вернувся до свого клієнта:

— Так слухайте, ви мені все-таки продайте цю скрипку.

— Ні, не можу. Я надто довго шукав купити цю скрипку, щоб продати
її тепер. Та й за ту ціну я не оддам, а дорожче брати не вмію, бо комер-
цією не займаюся...

Пройшло ще з хвилин п'ятнадцять, Михайло Йосипович, весь час
просив продати йому скрипку. Він казав, що в нього є маленький син
Іоська, що дуже добре грає на скрипку. Він (бачачи, що не вдається) думає, що з Іоськи
зрештою вийде великий музикант. Він збирається
течко й переїхати до Києва або Харкова, щоб мо-
консерваторії. Тому власникові скрипки нічого
скрипку. Михайло Йосипович дасть йому трохи
ціну він просить її продати. Ну він набавить
але так буде вдячний, так буде вдячний, гар-
словами сказати не можна. Це можна тільки ві-
він зробить цей подарунок, бо завдатки в сина
подарунок себе виправдає. Скрипка попаде в досто-

тасявся клієнт. — Двісті карбоан-
ців? Ой ви мене розсмішили в
кінець. Хіба-ж така скрипка кош-
тує двісті карбованців?

— Скільки-ж? Звичайнісінька
собі скрипка, й каніфолі в шухляді
нема...

— А ви знаєте, скільки я за-
платив за цю скрипку?

— Скільки?

— Півтори тисячі!

— Н-ну?!

— От вам і ну, це скрипка не
звичайна собі, як ви кажете, а
роботи великого майстера Стради-
варіуса.

Ось подивіться, він попросив
заглянути Михайла Йосиповича у
дірочку, що є на кожній скрипці,
і цей останній побачив там напис
латинськими літерами:

Antonius Stradivarius Cremonensis

Faciebat Anno 1721.

A.†S.

Ромуальд Амудсен.

Не доводиться бігати. Так все-таки скільки ви в останнє правите за скрипку.

— Ну, знаєте що? — відповів клієнт. — Ви, я бачу, дуже хочете купити її. Хоча мені й жалко продавати, але мені зараз дуже потрібні гроші. Давайте помиримся так. Я продаю вам скрипку, що коштує понад сто тисяч карбованців, за п'ять тисяч.

Михайло Йосипович трошки замислився. Потім довго торгувалися. Нарешті Мих. Йосипович рішився:

— Ну, моя, крайня ціна чотири з половиною, в мене більше грошей нема.

— Ну, що-ж з вами робити, — зітхнув власник скрипки, — згода.

Михайло Йосипович заплатив гроші. Щоб не було дивно, те що він так багато зразу заплатив за скрипку, треба додати те, що почув Михайло Йосипович тоді в телефон.

В цей час повернувся службовець з конвертом, Михайло Йосипович прочитав записочку, що лежала в конверті поміж грошей. Тільки він хотів продовжувати розмову, як задзвенчав телефон. Михайло Йосипович узяв трубку. Це був той покупець, що хотів придбати скрипку.

Михайлові Йосиповичу зробилося ніяково. Як же з ним балакати про скрипку, як тут сидить її власник. Але він згадав, що те, що говоритимуть по той бік, почує тільки Михайло Йосипович. Слова Михайла Йосиповича ми передамо:

— Що? Я. Я. Левін. Так. Що? Ні, не було. Як, як? П'ять, десять тисяч? Ага? Гаразд. Що? Моя адреса? Запишіть. Михайлівська вулиця 2. На все добре. До побачення. Гаразд.

Потім, коли повісив трубку, до власника скрипки:

— Партію краму купую. Покою не дають. Хоча знаєте з телефоном зручніше.

У той же день Михайло Йосипович скликав усіх знавців у цій справі, що мешкали в містечку, вони оглянули скрипку, здерли напис, що був наклеєний в середині скрипки й тоді збив з панталіку Михайла Йосиповича.

Цей напис був зроблений видимо недавно.

Слідів 200 років на ньому не було. Музиканти, що мешкали в містечку, зробили закінчення:

— Скрипка коштує найбільше двадцять карбованців.

У Михайла Йосиповича помутилося в голові.

Він похитуючись вийшов з крамниці, ледве доплентав до дому.

Ввійшов у хату, не роздягаючись сів:

— Сара, Сара, що-ж робити? Чотири-ж з половиною тисячі!! Сара щипай мене за ніс, може я сплю...—безпомічно бурмотів Михайло Йосипович.

— Ах Міша, тоді, в той день у мене тріснула на плиті кастрюля, скрикнула Сара й заголосила.

Михайло Йосипович хутко схопився, очі його божевільно мигтіли. Кинувся до телефона, схопив трубку, загула трубка по долівці. В кімнаті розлігся страшний крик:

— Ай! проклятий телефон! Ай, мої гроші!.. й дико завив по звірячому Михайло Йосипович.

У цей же час в далекій Москві до одного з вокзалів підкотив Київський потяг.

З вагону, що зветься „мягкий спальний“, з чамайданами вилізло гарно вдягнених молодих людей.

Коли б Михайло Йосипович подивився на цих молодих людей, обов'язково впізнав-би своїх клієнтів, що в одного з них купив, щоб продати другому, кошовну скрипку майстера Страдиваріуса.

Харків,
Жовтень, 1925 р.

До польоту Амундсена на північний бігун.

Ромуальд Амундсен.

Не доводиться бігати. Так все таки скільки ви в останнє правите за скрипку.

— Ну, знаєте що? — відповів клієнт. — Ви, я бачу, дуже хочете купити її. Хоча мені й жалко продавати, але мені зараз дуже потрібні гроші. Давайте помиримся так. Я продаю вам скрипку, що коштує понад сто тисяч карбованців, за п'ять тисяч.

Михайло Йосипович трошки замислився. Потім довго торгувалися. Нарешті Мих. Йосипович рішився:

— Ну, моя, крайня ціна чотирі з половиною, в мене більше грошей нема.

— Ну, що-ж з вами робити, — зітхнув власник скрипки, — згода.

Михайло Йосипович заплатив гроші. Щоб не було дивно, те що він так багато зразу заплатив за скрипку, треба додати те, що почув Михайло Йосипович тоді в телефон.

Покупець, що хотів купити скрипку, говорив:

— Скрипку купуйте обов'язково, коли ми не зможемо з ним побачитися. Давайте п'ять, десять тисяч. Ви матимете на цьому 15% за турботи.

Скажіть мені вашу адресу, я обов'язково буду в вас о 6-й у вечір.

Після цього Михайло Йосипович згадав про ті пачки грошей, що були в капшуді цієї людини і йому було не страшно купувати таку річ за великі гроші.

А до того й напис в середині скрипки розсіяв можливість сумніву.

Михайло Йосипович після того, як зачинив крамницю, поспішав до дому обережно несучи у руках футляр з коштовною скрипкою.

VI

Пройшло три дні. Ну й нудно ж вони тяглися. Сумно було в хаті Михайла Йосиповича.

Сьогодні він не вийшов у крамницю і лежав хворий. Тоді о 6-й вечора ніхто до нього за скрипкою не прийшов.

На другий день, то-б-то вчора, Михайло Йосипович одержав листа, без підпису, де говорилося: «Пробачте, я не можу прийти, але я дуже прошу вас, щоб ви не покинули це містечко, а й цю країну».

Гальо! Гальо! великий жаль скрипку

Вона поїхала туди, залився крив'ю, кину карбованців лишаються

— Перестань м.г.д. погано як. Слухай тебе нагоду...

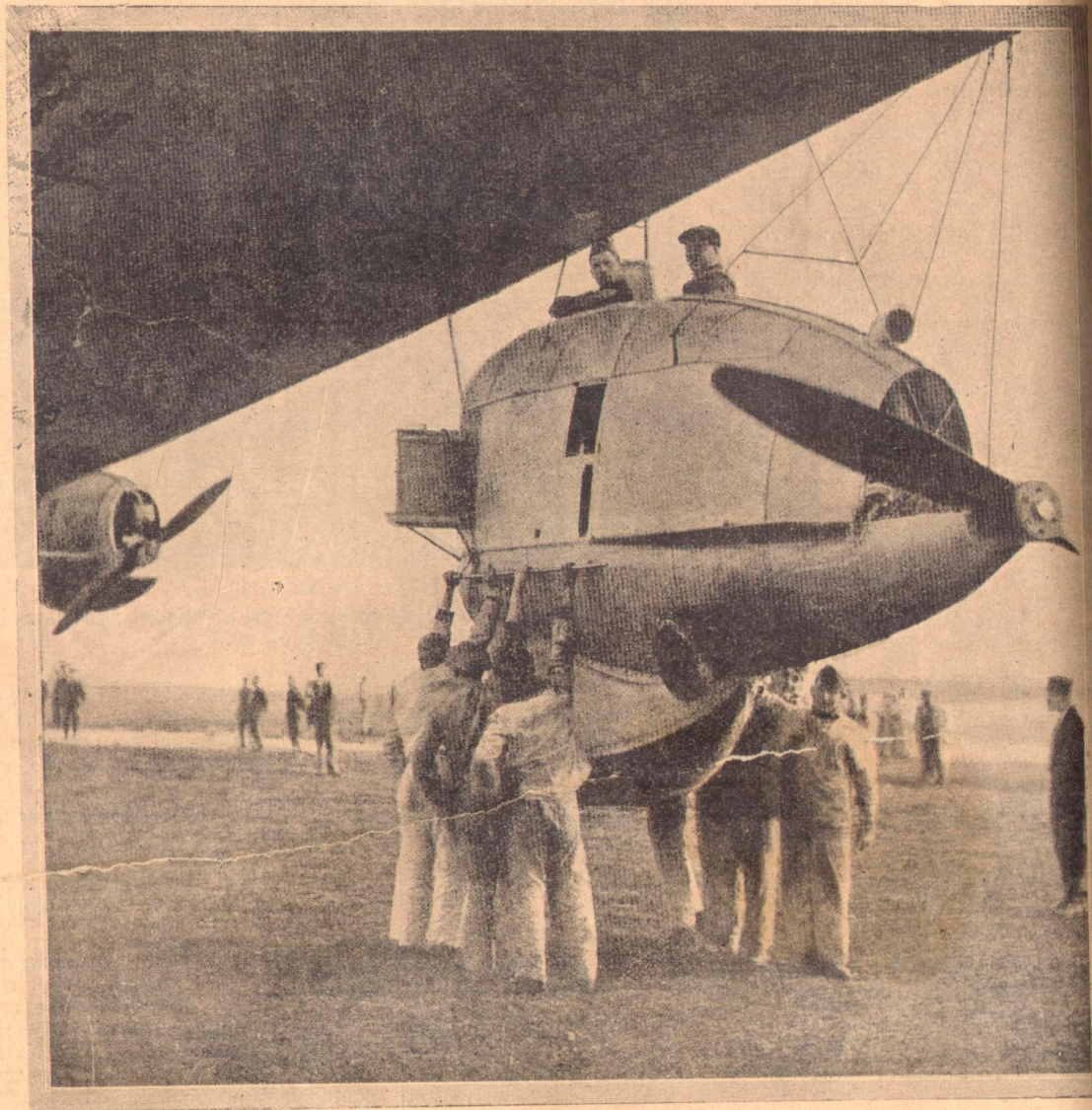
— Партію криму купую. Покою не дають. Хоча знаєте з телефоном зручніше.

гарно вдієних молодих людини.

Коли б Михайло Йосипович подивився на цих молодих людей, обов'язково впізнав-би своїх клієнтів, що в одного з них купив, щоб продати другому, коштовну скрипку майстера Страдиваріуса.

Харків,
Жовтень, 1925 р.

До польоту Амундсена на північний бігун.

Дирижабль, що на ньому Амундсен їде в експедицію на північний бігун. На дирижаблі є всі найновіші наукові приладдя, потрібні для експедиції. Тепер дирижабль уже перелетів у м. Троцьк на терені С. Р. С. Р. і звідси вже буде прямувати далі.

Одеї, ні
щоб про

Олекса Слісаренко

Секретар Вільної Академії Пролетарської Літератури.

Дружній шарж Ол. Довженко

О.Д.

ГАМБУРГ

Кафе, де працює Сузі; внизу—сенатор Майс зі своєю дружиною

ЧЕРВОНЕ БРАТСТВО

На 1-й ОДЕСЬКИЙ Держ-кіно-фабриці ВУФКУ закінчують зйомки величезного фільму „Гамбург“ („Червоне братство“) за сценарієм С. Шрейбер і Юрія Яновського.

Темою сценарія послужив історичний факт—робітничє повстання в Гамбургу, в 1923 році.

В побутовому оформленні сценарія за основу взято матер'я

Кафе, де працює Сузі; внизу—сенатор Майс зі своєю дружиною

ЧЕРВОНЕ БРАТСТВО

На 1-й ОДЕСЬКИЙ Держ-кіно-фабриці ВУФКУ закінчують зйомки величезного фільму „Гамбург“ („Червоне братство“) за сценарієм С. Шрейбер і Юрія Яновського.

Темою сценарія послужив історичний факт—робітниче повстання в Гамбургу, в 1923 році.

В побутовому оформленні сценарія за основу взято матеріал журналістки Ларіси Рейснер: „Гамбург на барикадах“.

Фільм „Гамбург“ дає широке полотно революційної боротьби німецьких робітників, на якому пензель сценаристів художників змальовує витримані монолітні постаті учасників повстання.

Дія починається підготовкою збройного „бунту“. В Німеччині надходить Жовтень. Міцно напружуються м'язи змучених робітників. Нільс—тесля із доку, начальник робочих сотен Гамбургу, обстоює тактику рішучої боротьби. Він—енергія і непохитність. Він з тим, що кажуть: „Ми бойова організація компартії мусимо сказати твердо тепер або ніколи“. Прихильники соціалдемократів—зрадників робітництва („безпартійний“ Бук) заперечують лінії цього активного робітництва—вони бояться йти проти жовтого уряду. Та партія Нільса перемагає. В повітрі спалахують перші вибухи наболілих робітничих грудей. (Під Гамбургом зривають потяга генерала Сеекта) Нільс з товаришами захоплює цейгауз. Зброя переходить до робітничих рук. В заулках, в передмістях Гамбургу прокидаються робітничі груди за твердим словом. комуністів. Старі мозолясті руки (робітник Ельснер) беруть рушницю, матері виражають гарячих ясин юнаків...

Передчуття бою охоплює робітничі квартали. І якась малесенька робітникова дівчинка дитячими руками готує бавовну і бинди, граючи в „сестру-жалібницю“.

Червоний олівець проводирів повстання закреслює на мапі Гамбургу—Бамбек. З цього Гамбурського передмістя мусить гордим полум'ям спалахнути криваве свято.

І ось Гамбург на барикадах. В напруженому стискові спалахують робітничі рушниці. Перев'язують криваві рани жінки-робітниці. Тут і Сузі, Нільсова дружина і молода робітниця Ельфріда. Прибувають нові сили рейхсвера. Нільс віддав наказ зірвати моста, щоб одрізати їм шлях до передмістя.

Та біля мосту тендітні і непевні люди—Бук одмовляється зруйнувати моста, називаючи це „варварством“... Зрада Бука марнує справу...

Полки рейхсверу зрушуються на змучених робітників. І ЦК компартії змушено надіслати розпорядження: припинити повстання і робити технічну підготовку до майбутніх боїв. Пораненому Нільсові приносить Ельфріда цього викованого суворою необхідністю наказу. Робітники відходять у північну частину міста.

...старіят, стиснувши вуста, прий-
мають свою поразку, в ім'я майбут-
нього.

...в робітничих кварталах почи-
наєся гангальна розправа. Всюди гу-
ляють німецьких поліцаїв... Всюди
висіють шпиги... Тюрми
повні робітниками... Главар
Нільс теж потрапляє до по-
ліції... Суворими розстрілами
«працю» військово-польовий
в розпачу кидається до депу-
тата прав Герра Майса...
«депутати» вміють лише голосувати
на непотрібних засіданнях, та
на заяву робітників... Без
допомоги йде від депутата обу-
ду, кинувши на останнє безпо-
печливу фразу: «натягніть колпак
на вухо цієї ночі, щоб не чути як
будуть розстрілювати...» Бук конче

став провокатором. Його звільня-
ють, щоби використати, як «ко-
рисного» свідка потім на суді. Він
продався, він одержує гроші за
зраду скривавлених робітників.

Наближується час суду. Фашист
прокурор («ліберал») продовжує
політику уряду, що має на меті
політично дискредитувати комуні-
стів... Газети розкидають ганебні
брехні... На допиті Нільс, обдурений
передчуттям того багна, в який
хочуть втоптати робітничу справу,
і його авангард — компартію випад-
ково викриває зрадника Бука. По-
ліцпрезидії і прокуратурі тепер
зовсім вже не подобається перспек-
тива мати на суді такого «небез-
печного» свідка, як Нільс. Його
вирішують усунути «культурними»

Захоплення повстан-
цями поліцейського
бюро.

Унизу—
робітник Ганс
та його мати

став провокатором. Його звільняють, щоби використати, як «корисного» свідка потім на суді. Він продався, він одержує гроші за зраду скривавлених робітників.

Наближується час суду. Фашист прокурор («ліберал») продовжує політику уряду, що має на меті політично дискредитувати комуністів... Газети розкидають ганебні брехні... На допиті Нільс, обдурений передчуттям того багна, в який хочуть втоптати робітничу справу, і його авангард—компартію випадково викриває зрадника Бука. Поліцпрезидії і прокуратурі тепер зовсім вже не подобається перспектива мати на суді такого «небезпечного» свідка, як Нільс. Його вирішають усунути «культурними» заходами. Маленький папірець, що свідчить «про загальне» розстройство мозкових центрів підсудного з рук продажних лікарів легко ліквідує справу.

Нільс у психіатричній лікарні. Він серед «буйних», які починають його бити... Нільс борониться, На нього одягають «смирительну» сорочку і переводять в другу палату. Поруч з ним кладуть шпика, що мусить удавати з себе божевільного і стежить за кожним кроком змученого Нільса. Нільсові товариші на чолі з Ельснером розробляють плана визволення товариша.

Комуніст — Віллі Освальд, що працює в лікарні за шофера, береться виконати цього плана. Віллі закохує в себе економку лікарні, даму бальзаковських років, що мріє про квіти і кахання. Для «коханого» Віллі вона влаштовує в лікарні Вілліну сестру... — Сузі, за санітарку. Сузі дає шпикові, що стежить за Нільсом, якогось сонного зілля і допомагає своєму чоловікові в лікаревій одежі добратись до автомобіля. Віллі мчить Нільса і Сузі далеко від жахливої лікарні.

Нільс на волі. Та наближається час суду... Буде свідчити Бук... Нільса не буде... Нільс раптом розуміє, що він не може переховуватись, що він мусить бути на суді. Він такий змучений, він ледве встиг поцілувати дружину і дитину, але...

Але не може бути вагань у борця за революцію. Хіба во ім'я робітничої справи не можна віддати все?....

І Нільс — готовий. Нільс на суді. Тремтить Бук, побачивши несподіваного свідка: Нільс не в лікарні і Нільс сам з'явився на суд?!

І даремно знову поліцаї ведуть Нільса з товаришами туди... за ґрати... ясною надією на тріумф

майбутньої перемоги горять Нільсові очі і бадьоро несеться до робітників його останнє на волі слово.

Такий зміст «Гамбургу». З історичного боку фільма буде строго витримана. Зйомки провадяться за матеріалами з Німеччини.

На території фабрики відбудовано Бамбек — передмістя Гамбургу, де відбувалося повстання.

Художник-архитектор Байзенгерц, що приїхав з Німеччини, точно відбудував Гамбурські вулиці, психіатричну лікарню і т. д.

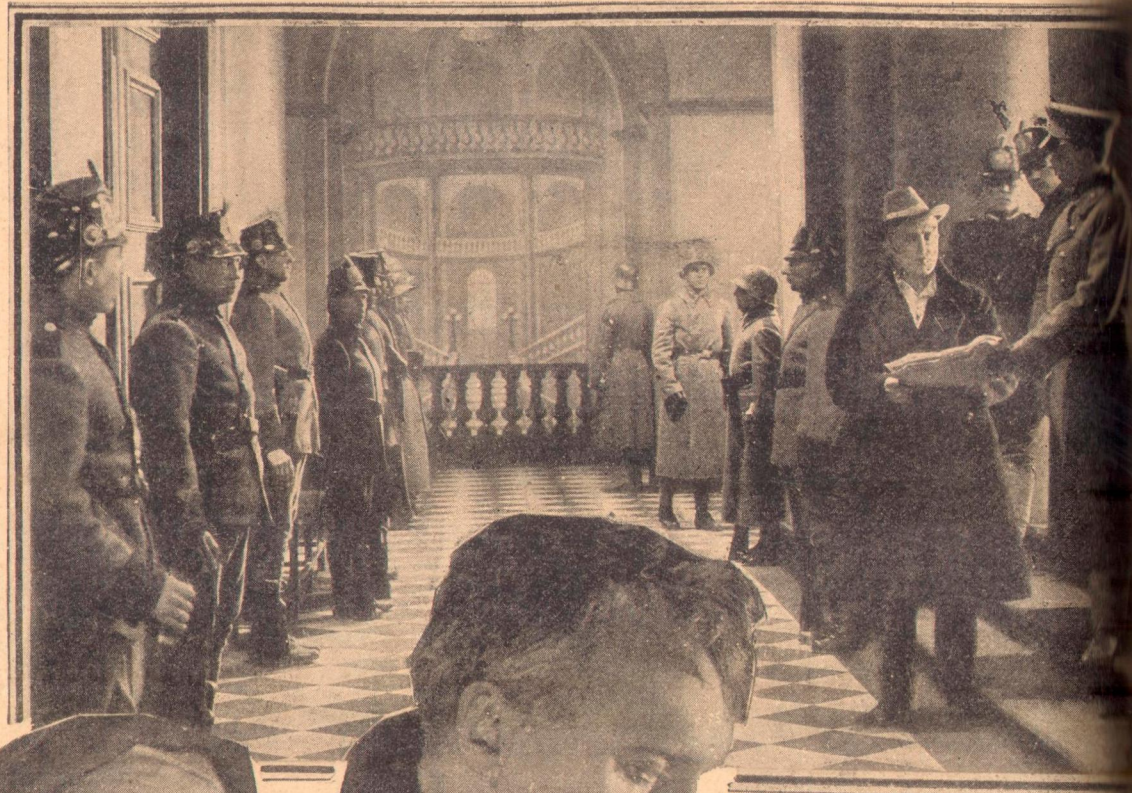
В зйомках Гамбургського суду над комуністами заснімалися відомі Одеські адвокати.

Для «Гамбургу» вперше в ССРСР, німецькими кіноробітниками було вжито методи зйомки декорації, намальованої на склі.

Фабрика не обмежилась лише «павільоновою» працею.

Було командировано експедиції, щоб засняти верфі, вугільні шахти і т. д. з натури, у відповідних місцях.

Працюють над постановкою: режисер Балюзек (з помішниками Долиною й Івановим), художник Байзенгерц, оператор Рона, освітлювач Карл Фрак.

натури, у відповідних місцях.

Працюють над постановкою: режисер Балюзек (з помішниками Долиною й Івановим), художник Байзенгерц, оператор Рона, освітлювач Карл Фрак.

Угорі — поліцейський президент
нижче — Сузі Нільс і Ельснер

Внизу — публіка на суді.

У головних ролях артисти
Западна, Рейнич, Гарін, Замі
ківський, Мальський, Мерлаті
Ляров, Спранце і Чембарський

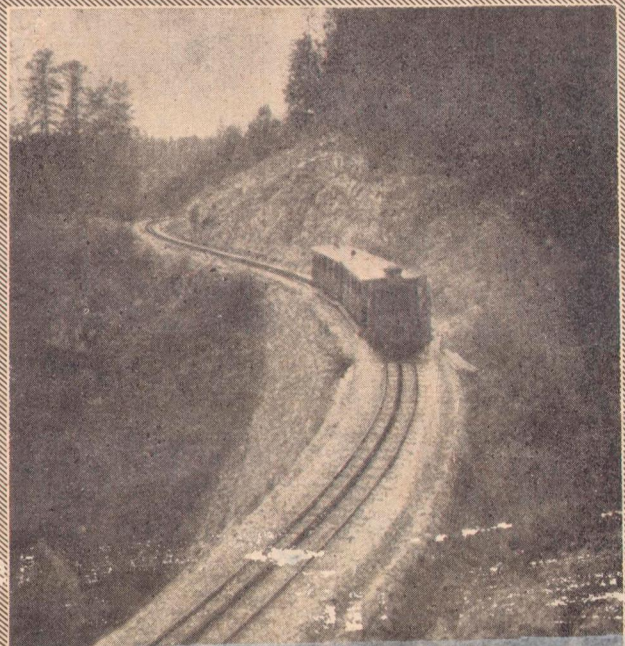
Краєвид Шнебергу; у підніжжя—селище Маркт

Австрійські Альпи

Ці прекрасні гори, окраса Австрії, відомі далеко поза межами цієї держави. Обкромлена Антантою й здавлена Сан-Жерменським миром нова, малесенька Австрія одним з головних джерел свого прибутку з туристики, цеб-то перебування чужинців у своїх Альпійських горах. Відень оточують зі всіх боків ліси, відомі під назвою Вінервальду.

Віденські гори Каленберг, Кобенцль, Германскегель—це по-прежнему і підніжжя Альп. Дві години їзди поїздом від Відня—і ми вже прекрасні краєвиди на гори Шнеберг, Ракс, Горахенд. Крім гір Раксу одна з найбільш приємних, тихих гір Австрії є гора Шнеберг. Вірхівлі Шнебергу досягають 2675 метрів над поверхню моря, а доступ до цих гір дуже легкий. Під Шнебергом лежить селище зване Маркт,—це і місто

на Шнеберг і „зубчата залізниця“, що горами підноситься що раз вище, маючи в низу прекрасні прогалини й чудові панорами на Ракс і на Стирійські гори. Їзда „зубчатою залізницею“ на верхівлі триває всього одну годину. Під верхівлею Шне-

Зубчата залізниця, що доходить до верхівлі Шнебергу

на Ракс і на Стирійські гори. Їзда „зубчатою залізницею“ на верхівлі триває всього одну годину. Під верхівлею Шне-

Австрійські Альпи

Ці прекрасні гори, окраса Австрії, відомі далеко поза межами цієї держави. Обкороєна Антантою й здавлена Сан-Жерменським миром нова, малесенька Австрія одним з головних джерел свого прибутку з туристики, цеб-то перебування чужинців у своїх Альпійських горах. Відень оточують зі всіх боків ліси, широко відомі під назвою Вінервальду.

Віденські гори Каленберг, Кобенцль, Германскегель—це пологі і підніжжя Альп. Дві години їзди поїздом від Відня—і перед нами вже прекрасні краєвиди на гори Шнеберг, Ракс, Гвенд. Крім гір Раксу одна з найбільш приємних, близьких Відню є гора Шнеберг. Верхівлі Шнебергу досягають 2675 метрів понад поверхню моря, а доступ до цих гір дуже легкий.

Понад Шнебергом лежить селище зване Маркт,—це і місто і село. Є там прекрасні стильні дачні вілли. Ця місцевість називається Пухберг. Мешканці Пухбергу живуть переважно з тих заробітків, що мають від перебування тут влітку мешканців міста.

З Пухбергу серед лісів, чудесних панорам іде дорога на Шнеберг. У свята або у вільний від праці літній час поспішають тисячами мешканці Австрії, великі маси робітництва. Відбуваються робітничі екскурсії окремими потягами. Звідси пішки до лісів і гір ідуть вони на Шнеберг. Ліша прогулка на Шнеберг вимагає біля п'яти годин ходу. Але з Пухбергу іде

на Шнеберг і „зубчата залізниця“, що горами підноситься щораз вище, маючи в низу прекрасні прогалини й чудові

панорами на Ракс і на Стирійські гори. Їзда „зубчатою залізницею“ на верхівлі триває всього одну годину. Під верхівлею Шнебергу 1800 метрів є готель з просторими чистими кімнатами, де екскурсанти і туристи перебувають увесь літній сезон. З самої верхівлі широкі гори Шнеберг на 2675 м. доступ не важкий.

Звідси ведуть стежки й дороги в різні боки на Альпи. Заблудити в Альпах неможливо, бо туристичні товариства поробили стежки, помітили шляхи, поставили дороговкази й таблиці забезпечили кожне небезпечне місце залізними кламрами, поручнями й містками.

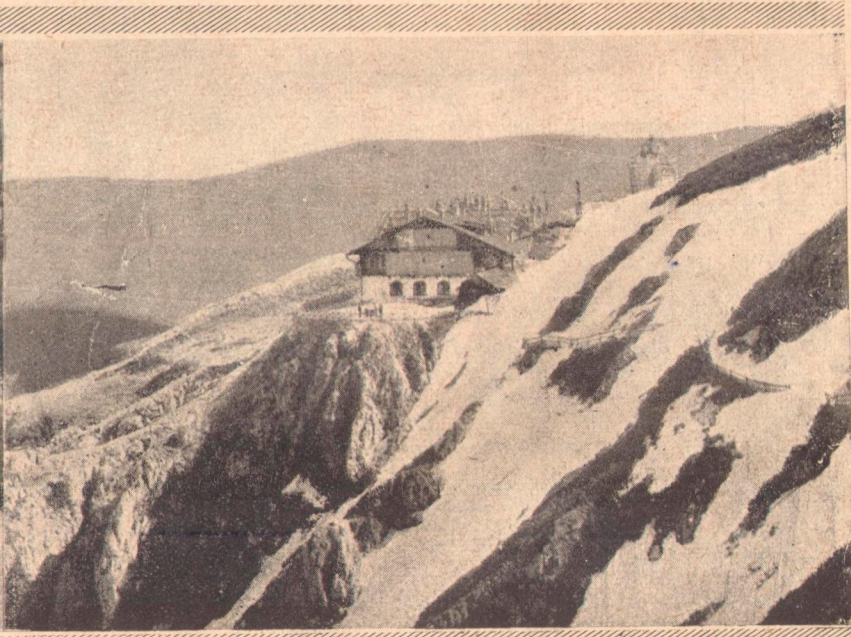
Роза Вітик.

Зубчата залізниця, що доходить до верхівлі Шнебергу

Гірські дороги, забезпечні поручнями й містками

Готель в австрійських Альпах

ПЕРЕД

(Спогади)

Ранок.
Час від часу визирає з-за брудних хмар
сонце і мов зайчиками від люстерка пробігає
запорошеними вулицями.

Якась казкова тиша.

Але ось почулись за рогом дзвінки голоси,
ще трохи і показався великий гурт людей.
Роздивляючись на всі боки, зупиняючись

З'ЇЗДОМ

— Переслідувався, поки той, а ти
пишіть, переслідую...

Черга не зменшується, а збільшується.
Надходять нові.

З'їзд

Всякий день провалилась реєстрація

ПЕРЕД

(Спогади)

Ранок.

Час від часу визирає з-за брудних хмар сонце і мов зайчиками від люстерка пробігає запорошеними вулицями.

Якась казкова тиша.

Але ось почувлись за рогом дзвінки голоси, ще трохи і показався великий гурт людей.

Роздивляючись на всі боки, зупиняючись біля вітрин магазинів, гурт весело перегукується, заглушаючи сміхом безлюдні ще, міські вулиці.

То сількори Черкащини з поїзду.

Зазнайомились один з одним в дорозі і немов рідні.

— А де тут „Радянська Думка“.

Візник, що до його ото було запитання, простяг пужално просто себе.

„Радянська Думка“,—прочитали майже всі разом і зникли в приміщення.

Редакційні кімнати вмент наповнились подорожнім гаміром.

— Товариші! Ставайте в чергу,—подає голос реєстратор, а то я...

Сількори стають в чергу.

— Прізвище ваше?

— Погорілий.

— Років.

— 67.

— Давно сількорствуєте?

Жвавий ще дідок розповідає більше рухами:

— Приїхав на з'їзд, нехай вороги Радянської влади тремтять.

Сількори заляпали в долоні.

— А ваше? — продовжує далі реєстратор.

— Семиволос.

— Скільки років?

— 15.

— Завзяте,—хтось жартує з черги.

Погорілий і Семиволос стоять рядом, розмовляють.

Це найстарший і наймолодший сількори „Радянської Думки“.

Решта—20—30 років.

— Переслідувались за дописи?—питає реєстратор дзюбато парубка.

Найстарший і наймолодший сількори „Радянської Думки“:
Погорілий (67 років) та Семиволос (15 р.)

З'ЇЗДОМ!

— Переслідувався, поки той, а ти пишть, переслідую...

Черга не зменшується, а збільшується. Надходять нові.

З'їзд

Всенький день провадилась реєстрація, а в шостій годині вечора, в приміщенні районно-робітничого клубу, відчинився і сам з'їзд.

У редактора, обличчя як повний місяць.

— Не сподівався, щоб ото стільки.

— А їх ось скільки, коло 200. Кількість може й невелика на перший погляд, але що важить—найактивніші сількори та сількори Черкащини.

Даймо популярну радянську думку

Під цим гаслом, протягом чотирьох днів відбувався робсількорівський з'їзд. Живого місця на тілі молодісінської „Думки“ не залишила думка сількора. Нащупували найдрібніші хоби, щоб усунути їх і побити газету популярною.

Питання учоби, організаційні, та інші, що їх ухвалено в порядок денний, були докладно обговорення.

Найбільшу увагу сількори загострили на організації гуртків „друзів газети“, зростаючи стихійно часами не мають відкля відповідного керівництва.

Наслідки

4 дні учоби. Вісім стінних газет силами сількорів (під час з'їзду, в діло), великі сподіванки на поширення газети і... руки в потилицю 1000 карб., витрачених на з'їзд.

Олесь Ясний.

Відбудований одеський театр

Одеський Оперний театр відбудовано

1935 рік.

Ніч проти 15-го березня....

Тіка, тепла південна ніч. Ніч, що не віщує нічого, і...

...пішного ранку.

...в темряві ночі замиго-

Відбудований одеський театр

Одеський Оперний театр відбудовано

1926 рік.

Це проти 15-го березня...

Тепла, тепла південна ніч. Ніч, що не віщує нічого, крім
ясного пишного ранку.

І параз... небо почервонила заграва і в темряві ночі замиго-
вали червоні язички полум'я...

На горі найцінніший будинок в СРСР, один з найліпших
в Європі—Державна опера в Одесі.

Це опівночі публіка покидала цей театр після цілого кас-
ету вогню в „Пророкові“. І цей огонь вирвався на-
всеред, охопив численні декорації... Залізна завеса, що важила
сот пудів, впала в безодню сцени і вогонь прорвався в
гору для глядачів.

Вогонь хапав у свої обійми легкі тканини, оксамит, сукно,
лаштунки...

* * *

І в квітня 1926-го року.

І стільки ж ночей упертої роботи—і Одеський театр
жив.

Це вдалося, майже від самого вокзалу, видно ясні великі
лампи електрики.

Вход з обох боків скульптура: група—Мельпомена
і Терпсихора і Аполон з Мінотавром.

Завеса для глядачів в стилі Людовика XVI. Світло і позолота
її сліплять. Плафон увесь ліплений. Пано декоративно
зображує сцену Шекспірової драми.

Замість старої полотняної завіси Лефрена із сценою з „Рус-
сина і Людмили“ ясна, з червоного оксамиту, гаптована золотом
академіка А. Головіна.

На ній залізний панцер, а далі лаштунки пензля Головіна,
Лансере, Шарлемана, Гната Новинського, Мюлера
і Головіна.

Ф. Т.

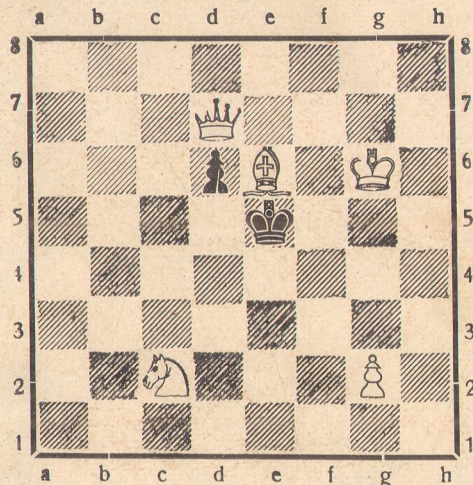

Головні сходи театру; зверху—скульптурна дета...

ШАХИ ТА ШАШКИ

За редакцією І. Л. ЯНУШПОЛЬСЬКОГО.

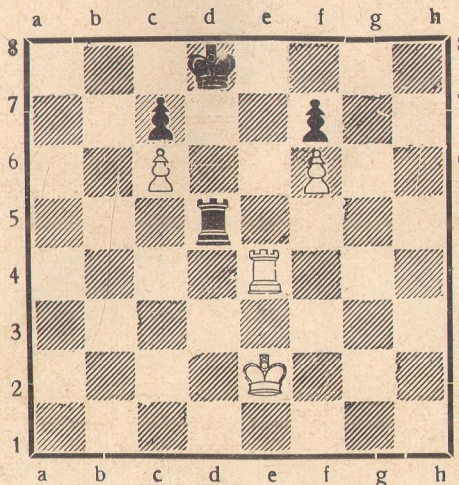
Завдання ч. 26 С. Лімбаха.

Білі—Крг6 Фд7 Се6 Кс2 п. g2 (5)
Чорні—Кр е5 п. d6 (2)

Мат за 2 ходи.

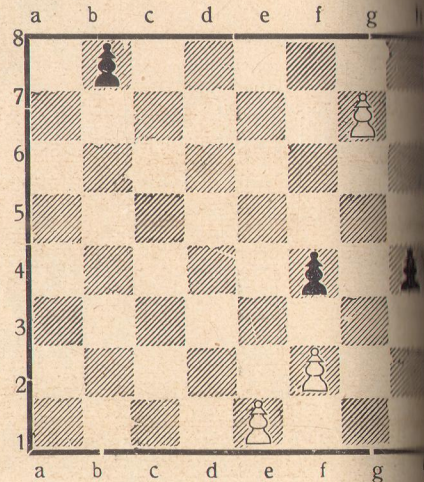
Етюд ч. 3. С Доусона.

Білі — Кре2 Те4 п. c6, f6 (4)
Чорні — Крд8 Тd5п. c7, f7 (4)

Білі виграють

Етюд ч. 2. П. А. Слезкіна

Білі — Ш е1, f2, g7 (3)
Чорні — Ш b8, f4, h4 (3)

Білі виграють.

Партії міжнародного турніру у Земерінгу 1926 р.

Партія ч. 31. Голандська.

Відіграна у 2-му турі 8 березня.

Білі — К. Гильг, Чехо-Словаччина.

Чорні—А. Німцович, Данія.

1. d2 — d4	f7 — f5	13. Т f1 — e1	Ф d8 — e8!
2. g2 — g3	d7 — d6	14. e4 : d5	Ф e8 — h5
3. С f1 — g2	К g8 — f6	15. К d2 — f1	С d6 — c5
4. c2 — c3	К b8 — c6	16. С c1 — e3	С c5 : e3
5. К g1 — h3	e7 — e5	17. К f1 : e3	С c8 — d7
6. 0 — 0	h7 — h6!	18. Ф d1 — d4 ³⁾	Т a8 — e8
7. f2 — f3	d6 — d5 ¹⁾	19. К e3 — f1?	g7 — g5!
8. К e1 — d1	С f2 — f3	20. К f3 — e4	С f3 — e4

25. С g5 — h4 a7 — a5
26. К d3 — e5 Т b8 — c8
27. К e5 — g4³⁾ С d6 — e7
28. Т e1 : e7! Ф d8 : e7

29. К g4 : f6+ g7 : f6
30. Ф f3 — g4+ Кр g8 — h7
31. Ф g4 : c8 чорні здали

¹⁾ Тут краще хід Боголюбова 8... Ф d8 — e7+. 9. Ф d1 — e2 (міняються ферзями).

²⁾ Не можна грати 13... h7 — h6 тому що 14. С g5 : h6 g7 : h6. 15. Ф f3 : h7. 16. С h7 — h6. На 13... С c8 — g4 білі грають 14. С g5 : f6 С f6 : e7 і g2 : f3 і вони мають 3 фігури за ферзя.

³⁾ Початок прикінцевої комбінації.

Партія ч. 33 Сицилійська.

Відіграно у 4 турі 11 березня.

Білі — Росселі, Італія.

Чорні — А. Альохін, Фінляндія.

Білі—Kpg6 Фd7 Се6 Кс2 п. g2 (5)

Чорні—Кр е5 п. d6 (2)

Мат за 2 ходи.

Партія міжнародного турніру у Земерінгу 1926 р.

Партія ч. 31. Голандська.

Відіграна у 2-му турі 8 березня.

Білі—К. Гильг, Чехо-Словаччина.

Чорні—А. Німцович, Данія.

1. d2—d4	f7—f5	13. Т f1—e1	Ф d8—e8!
2. g2—g3	d7—d6	14. e4 : d5	Ф e8—h5
3. С f1—g2	К g8—f6	15. К d2—f1	С d6—c5
4. c2—c3	К b8—c6	16. С c1—e3	С c5 : e3
5. К g1—h3	e7—e5	17. К f1 : e3	С c8—d7
6. 0—0	h7—h6!	18. Ф d1—d4 ³⁾	Т a8—e8
7. f2—f3	d6—d5 ¹⁾	19. К e3—f1?	g7—g5!
8. Кр g1—h1	С f8—d6	20. К h3—g1	К f6—e4 ¹⁾
9. d4 : e5	К c6 : e5	21. К g1—h3	К g4—f6
10. К b1—d2 ²⁾	0—0	22. С g2 : e4	К f6 : e4
11. e2—e4	f5 : e4	23. К h3—g1	К e4—f2+
12. f3 : e4	К e5—g4!	24. Кр h1 : g2	С d7—h3+

¹⁾ Чорні могли також зіграти g7—g6 і С f8—g7, але ходом у партії вони перешкоджають білим зіграти f2—f3 і e2—e4.

²⁾ Білі могли тут виграти пішака: 10. f2—f4 К e5—f7 11. С g2 : d5 К f6 : d5 12. Ф d1 : d5 0—0, але слон їм потрібен для оборони фланга короля.

³⁾ Гарно зіграно. На 18... К g4 : e3 білі грають спершу К h3—f4.

⁴⁾ Чорні загрожують 21... Ф : h2 22. К f1 : h2 К e4 : g3 ×.

⁵⁾ 25. К g1 : h3 Ф h5—f3 + і Ф h1 ×.

Партія ч. 32. Гра 4-х коней.

Відіграна у 5-му турі 13 березня.

Білі—Р. Шпільман, Німеччина

Чорні—Ф. Етс, Англія

1. e2—e4	e7—e5	13. К c3—d1	Т f8—e8 ²⁾
2. К b1—c3	К b8—c6	14. h2—h3	С c8—e6
3. К g1—f3	К g8—f6	15. Т e1—e2	c6—c5
4. d2—d4	e5 : d4	16. Т f1—e1	d5—d4
5. К f3 : d4	С f8—b4	17. С d3—f5	С e6—c4
6. К d4 : c6	b7 : c6	18. Т e2—e5	С c4—b5
7. С f1—d3	d7—d5	19. b2—b3	С e7—d6
8. e4 : d5	c6 : d5 ¹⁾	20. Т e5 : e8+	С b5 : e8
9. 0—0	0—0	21. К d1 : b2	С e8—b5.
10. С c1—g5	c7—c6	22. a2—a4	С b5—a6
— Зав'язав	С f3—b4—e7	23. С f5—d3	С a6 : d3
Погорілий і	Т a8—b8	24. К b2 : d3	К h7—h6

Це найстарший і наймолодший.

Решта—20—30 років.

— Переслідувались за дописи?—

Білі—Кре2 Те4 п. c6, f6 (4)

Чорні—Крд8 Тd5п. c7, f7 (4)

Білі виграють

Білі—Ш e1, f2, g7 (3)

Чорні—Ш b8, f4, h4 (3)

Білі виграють.

25. С g5—h4	a7—a5	29. К g4 : f6+	g7 : f6
26. К d3—e5	Т b8—c8	30. Ф f3—g4+	Кр g8—h7
27. К e5—g4 ³⁾	С d6—e7	31. Ф g4 : c8	чорні здали
28. Т e1 : e7!	Ф d8 : e7		

¹⁾ Тут краще хід Боголюбова 8... Ф d8—e7+. 9. Ф d1—e2 і міняються ферзями.

²⁾ Не можна грати 13... h7—h6 тому що 14. С g5 : h6 g7 : h6. 15. Ф f3—e3 даючи на e7 і h6. На 13... С c8—g4 білі грають 14. С g5 : f6 С f6 : e7 і g2 : f3 і вони мають 3 фігури за ферзя.

³⁾ Початок прикінцевої комбінації.

Партія ч. 33 Сицилійська.

Відіграна у 4 турі 11 березня.

Білі—Росселі, Італія.

Чорні—А. Альохін, Франція

1. e2—e4	c7—c5	10. Ф d1—c1	a7—a6
2. К b1—c3	К b8—c6	11. К e2—f4	e7—e6
3. g2—g3	g7—g6	12. К f4—e2	К g8—e7
4. С f1—g2	С f8—g7	13. С e3—f4	Ф c8—c7
5. К g1—e2	d7—d6	14. g3—g4	К e7—c6
6. d2—d3	С c8—d7	15. К c3—d1	К c6—b4!
7. С c1—e3	Ф d8—c8	16. К d1—e3	К d4 : c2
8. h2—h3	Т a8—b8	17. Кр e1—d2 ¹⁾	К c2 : a1
9. a2—a4	К c6—d4		

¹⁾ На 17. К e3 : c2 К b4 : d3+ і виграють ферзя.

ХРОНІКА

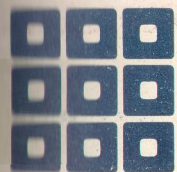
Міжнародний турнір у Земмерінгу (Австрія) закінчився 31 березня з таким наслідком: 1 місце заняв Рихард Шпільман, Німеччина; він виграв 13 партій з 17, далі Альохін 12½, Відмар 12, Німцович і Тартаковер по 11½, Рубінштейн і Тарраш по 10, Реті 9½, Грюнфельд 9, Яновський 8½, Імбал 8, Вайда 7½, Етс 7, Гильг і Кмох по 6, Давидсон 5½, Мішель і Росселі 1.

У Дрездені 4 квітня начався турнір, де беруть участь Альохін, Блюменфельд, Гольцгаузен, Етс, Земиш, Іонер, Німцович, Рубінштейн, Тартаковер і Штейнер.

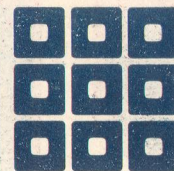
28 березня у Німеччину виїхала делегація шахматистів СРСР у складі Лесман і Семенов—Ленінград, Левман і Грязнов—Москва, Тесленко і Фролов—Харків. Наші т-ши приймуть участь у турнірі робітників у Йоні також зіграють матчі з робітничими командами Берліна, Гамбурга і Лейпцига.

Чемпіонат м. Харкова у шахи закінчився таким чином. Григоренко Янушпольський по 7½, Порт 7, Кіріллов 6½, Ойстрах 6, Ордель 5½, Іщенко по 5, Рузинов 4½, Сербінов 3, Коровін 2½ і Бардах 1½.

20 квітня у Одесі починаються Всеукраїнські шаховий і шашечний турніри. Склад учасників вясниться до початку турнірів.

В У Ф К У

Г

А

**ВСЕУКРАЇНСЬКЕ
ФОТО-КІНО
УПРАВЛІННЯ**

НАЙБЛИЖЧИЙ ВИПУСК

**ОДЕСЬКОЇ
КІНО-ФАБРИКИ**

**ВЕЛИКИЙ, ХУДОЖНІЙ,
ІСТОРИЧНИЙ ФІЛЬМ**

М

Е

У

А

КІНО-ФАБЛІКА
**ВЕЛИКИЙ, ХУДОЖНИЙ,
ІСТОРИЧНИЙ ФІЛЬМ**

М

Е

У

**(Гамбургське повстання
1923 року)**

Сценарій ШРАЙБЕР і ЯНОВСЬКОГО

Режисер—БАЛЛЮЗЕК

Оператор—РОНА

Художн.-архитект. — БАЙЗЕНГЕРЦ

Р

Г

ВСЕ

БАЧУ,

ВСЕ

ЗНАЮ

БО

СТ

60

Всё

ЧИТАЮ